

Mati: Ne, nisem jezna, ker si s tem pokazala svoje usmiljeno srce, da ubogim rada pomagaš. Kdor pomaga potrebnim, tega Bog ne zapusti. Namesto srebrne verižice pa imej odslej moja zlato. (Sname si jo izza vratu in obdari hčer.)

Terezka: O, zlata moja mamica! Ampak veš! Tudi Anica je dala vbogajme. Bil je tukaj tudi berač, in temu je Ančka dala svetlo desetico, ki jo je dobila od botre!

Mati: Ali rês, Ančka? No, to me tako veseli, da ti podarim krono. Na! Ančka: Hvala, ljuba strina!

Mati: Bodita vselej darežljivi, kadar vidita potrebo in uboštvo!

(Zavesa pade.)

Dežja bo treba.

Narodna legenda. Zapisal Fran Košir.

Ob grozni vročini in hudi suši prideta nekoč Kristus in Peter do njive, ki so na nji delavci okopavali koruzo. Peter jih vljudno pozdravi ter vpraša: „Ali je suša?“

„Suša je, suša,“ odgovore delavci skoraj enoglasno. Hudomušni hlapec pa še pristavi: „Bog daj dežja, da bi se naležal.“ — „Bog daj lepo, da bi se ga navlekel,“ meni Rumežev Jakec, velik vaški pijanec.

Kristus in Peter gresta dalje po pešpoti tik njiv ter dospeta do drugih delavcev. Voščita jim dobro srečo in vprašata: „Ali je suša?“

„Oj, grozna,“ de gospodar, „pa mislim, da bo kmalu dež. Saj je sinoči lisica ugrabila zajčka, davi pa je petelin pel na gredi.“

„Mogoče,“ odgovorita sveta potovalca ter jo mahata naprej.

Koncem vasi ob žuborečem potoku ogovorita zopet delavce ter jih vprašata, če je zemlja suha.

„Suha je, suha in vsa razpokana,“ veli skrbna gospodinja ter vzkligne: „Ljubi Bog, daj nam, daj pohlevnega dežja!“

„Kdor prosi, bo uslišan,“ pravi Kristus, ko odhaja s Petrom.

In Bog je uslišal molitve vroče glas ter poslal oživljajočega dežja.

Tri miške.

*Tam v kotičku temnem
miške tri čepé,
lačne in premrle
to si govoré:*

*„Oj, slanine, mati,
v shrambi imajo,
v dimniku klobase
lepe kimajo.*

*Hej, ko bi ukradle
tamkaj par klobas!
To bi nam dišale,
to bi grele nas!...“*

*Muca, zadaj skrita,
zvito se smeji,
saj ujela miške
kmalu bo vse tri!*

Ivan Stepko.